

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3498/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Весне Субић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живорад Лекић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства унутрашњих послова, ПУ Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1041/25 од 04.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1041/25 од 04.08.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1041/25 од 04.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1041/25 од 04.08.2025. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 530/23 од 14.04.2025. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због мање исплаћене нето плате за период од 01.04.2020. до 31.12.2022. године исплати износе појединачно опредељене са законском затезном каматом од доспелости па до исплате (став први изреке), да се обавезе тужена да на износ од 3.205.818,11 динара у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.04.2020. до 31.12.2022. године и исте уплати РФ ПИО према стопама важећим на дан уплате (став други изреке) и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.750,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је због погрешне примене материјалног права благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату разлике између исплаћене плате и двоструког износа плате који би остварио на пословима са којих је ступио на рад у Службу за борбу против организованог криминала, којом је утврђено да тужбени захтев тужиоца није основан. Наиме, тужиоцу за утужени период од 01.04.2020. године закључно са 31.12.2022. године, не припада право на двоструки износ плате који је остварио на пословима са којих је ступио на рад у Службу за борбу против организованог криминала у складу са Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, с обзиром да је Законом о изменама и допунама Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.87/18 од 13.11.2018. године), додат члан 185а који у ставу II изричито прописује да корективни коефицијент из става 10. тачка 2. овог члана представља увећање плате у складу са посебним законима којима се уређују организација и надлежност државних органа у сузбијању организованог криминала, тероризма, корупције и откривање ратних злочина и да примена корективног коефицијента искључује друга увећања плате по истом основу, а истовремено ступањем на снагу наведеног закона 21.11.2018. године, престала је да важи одредба члана 11. став 3. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, тероризма и корупције („Сл. гласник РС“, бр.94/16) којом је било прописано увећање плате запослених у Министарству унутрашњих послова – организационој јединици надлежној за сузбијање организованог криминала. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.06.2023. године. Вредност спора је 2.300.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 19.612,39 евра (1 евро = 117,2728 динара).

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић